5 Απριλίου 2020

Σωτηρούλα, τι θα γίνει με την επόμενη μετάγγισή σου;

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

«Αυτό, θα πρέπει κάποιος να μας το απαντήσει».

Από τον Μιχάλη Μιχαηλίδη

Η Σωτηρούλα Αγαθοκλέους είναι πάσχουσα από θαλασσαιμία και διαβητική. Έχουν περάσει ήδη 10 μέρες από την τελευταία μετάγγιση αίματος που έκανε, ενώ δεν γνωρίζει, λέει, πότε θα της γίνει η επόμενη μετάγγιση -άσχετα αν συνήθως πάει για μετάγγιση μια φορά τη βδομάδα.

Πάντως, μέχρι τις 8 Απριλίου θα βρίσκεται αυτοπεριορισμένη στο σπίτι της, αφού στη μετάγγιση που της έγινε στις 24 Μαρτίου, στο Γενικό Νοσοκομείο Λεμεσού, όντας με βήχα και ήπια συμπτώματα κρυολογήματος, έκριναν αναγκαίο να της κάνουν τεστ, αντιμετωπίζοντάς την ως ύποπτο κρούσμα κορωνοϊού.

Κι ενώ είχε ρωτήσει από την ίδια μέρα να της πουν πόσες μέρες μετά θα βγουν τα αποτελέσματα (αφού η κάθε μέρα καθυστέρησης μετρά στην περίπτωσή της), λαμβάνοντας μια απάντηση πως η διαδικασία διαρκεί 3-4 μέρες, σήμερα, 10 μέρες μετά, κανείς δεν την έχει ενημερώσει ακόμα. Σε προσπάθειά της να μάθει τι γίνεται με τα αποτελέσματα των εξετάσεων, προ δύο ημερών, πήρε την απάντηση ότι «το τεστ ίσως παράπεσε κάπου».

Τη ρωτώ να μου πει ποιο είναι το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που έμεινε χωρίς μετάγγιση και μου αναφέρει πως έχει αντέξει μέχρι 12 ημέρες, σε μια περίπτωση όμως που της έγινε μετάγγιση δύο μονάδων αίματος. Σήμερα, 10 μέρες μετά τη μετάγγιση (μόνο μιας μονάδας αίματος), κι ενώ ξεκίνησε να έχει πόνους στα κόκκαλα και ημικρανίες, λόγω χαμηλής αιμοσφαιρίνης, ακόμα αναμένει απάντηση

για το τεστ, ακόμα δεν γνωρίζει αν και πότε θα της γίνει μετάγγιση.

Και όντας σε απόγνωση, μπαίνει στη διαδικασία να κάνει μια ανάρτηση, μήπως και ακουστεί η φωνή της, μήπως και γίνει το αυτονόητο.

Η απορία είναι, γιατί σε ένα κράτος πρόνοιας, όπως η Κύπρος, ένας πολίτης πρέπει να αναγκάζεται να κοινοποιεί προσωπικά στοιχεία και ιατρικά δεδομένα με σκοπό να πετύχει το αυτονόητο;

Τα όσα αναφέρει η Σωτηρούλα αποδεικνύουν πως εκτός από τους λειτουργούς Υγείας οι οποίοι είναι ειλικρινείς και έντιμοι απέναντι στο λειτούργημά τους, υπάρχουν και οι άλλοι που όχι μόνο επιδεικνύουν αδιαφορία και χαρακτηρίζονται από αφέλεια, αλλά επιπλέον με τη στάση τους επιβαρύνουν περαιτέρω το ήδη επιφορτισμένο σύστημα.

Πώς γίνεται ένας άνθρωπος που πήγε για μια μετάγγιση και θα έπρεπε να βρίσκεται στον Παθολογικό Θάλαμο, όπως αναφέρει το παραπεμπτικό από τον γιατρό που την έστειλε εκεί, να καταλήγει στο Πνευμονολογικό Α’, μαζί με ύποπτα κρούσματα κορωνοϊού; Πώς γίνεται ένας άνθρωπος που ανήκει στις ευπαθείς ομάδες πληθυσμού και θα έπρεπε να προφυλαχθεί και να φύγει όσο πιο νωρίς γίνεται από το νοσοκομείο, να ταλαιπωρείται εν μέσω πανδημίας μέσα στο νοσοκομείο, για 11 ολόκληρες ώρες -τις 6 εκ των οποίων χωρίς φαγητό και νερό σε έναν χώρο που διενεργούνται τεστ σε ύποπτα κρούσματα;

Το παραπεμπτικό λέει για Παθολογικό

Η ίδια αναρωτιέται πώς γίνεται σε ένα άδειο νοσοκομείο να μην υπάρχει έστω ένα δωμάτιο για να εξεταστεί. Να βρίσκεται εκεί για 6 ώρες και να μην έρχεται έστω ένας γιατρός ή νοσηλευτής να την εξετάσει ή έστω να τη βοηθήσει. Να την παίρνει τελικά ο κλητήρας στο Παθολογικό Α’ (αφού προηγουμένως κάποιος την έστειλε στο Παθολογικό Β’ με τα επιβεβαιωμένα κρούσματα, όπου τελικά ευτυχώς γι’ αυτήν δεν τη δέχτηκαν), με την καθαρίστρια μάλιστα να την ακολουθεί με τη σφουγγαρίστρα και να απολυμαίνει τα βήματά της. «Αισθάνθηκα ότι είμαι λεπρή».

Θα πει κάποιος ότι βρισκόμαστε σε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης και πως όλοι θα πρέπει να κατανοήσουμε τη δυσκολία του πράγματος. Κατανοητό. Δεν πρέπει να υπάρχει όμως μια ειδική συνθήκη για τα άτομα όπως η Σωτηρούλλα που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες; Θα έπρεπε. Για να τους προστατεύσουμε. Και υποτίθεται πως αυτό ισχύει. Ή τουλάχιστον ισχύει στη θεωρία, αφού στην πράξη φαίνεται ότι ορισμένοι συμπεριφέρονται ακόμα και σήμερα με ανευθυνότητα.

Ενώ μια συμπολίτης μας πήγε για την προγραμματισμένη μετάγγισή της, με λίγο βήχα και πολύ ήπια συμπτώματα κρυολογήματος, έφυγε από το Γενικό Νοσοκομείο Λεμεσού με ένα χαρτί που την κρατά περιορισμένη στο σπίτι για 14 μέρες, χωρίς να έχει ενημερωθεί ακόμα (στη 10η μέρα) για το τεστ της και χωρίς να ξέρει αν και πότε θα πάει για νέα μετάγγιση.

«Μέχρι σήμερα προσπαθώ ακόμα να κοιμηθώ, αφού αγωνιώ για τα αποτελέσματά μου. Επίσης, δεν ξέρω αν μετά από τόσες ώρες μέσα στο νοσοκομείο εκείνη τη μέρα, μέσα σε ασανσέρ, μέσα σε δωμάτιο που διεξάγουν τεστ και μέσα στον θάλαμο με τα ύποπτα κρούσματα (όπου έγινε τελικά η μετάγγιση), είμαι ακόμα αρνητική στον ιό. Πάντως, από τις αρχές Μαρτίου (πολύ πριν τα περιοριστικά μέτρα) πρόσεχα πολύ, ήμουν κλειδωμένη στο σπίτι και έβγαινα μόνο για να πάω στο νοσοκομείο για μετάγγιση. Όντας ευπαθής ομάδα, πήρα τα μέτρα μου πολύ νωρίς».

Και παρά τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται όλες αυτές τις μέρες, καθ’ όλη τη διάρκεια της κουβέντας μας, προς τιμή της, δεν εκφράζεται με χαρακτηρισμούς εναντίον κανενός. Αντιθέτως, δεν παραλείπει να μου πει για τους «δύο εξαιρετικούς γιατρούς και τους έξι εξαιρετικούς νοσηλευτές του Τμήματος Μεσογειακής Αναιμίας (Θαλασσαιμίας) του ΓΝΛ».

Τις προηγούμενες μέρες είχαμε δημοσιεύσει ένα μικρό άρθρο με τίτλο «Απόγνωση», όπου ένας συνεργάτης της CITY περιέγραφε το τηλεφώνημα απόγνωσης που δέχτηκε από ένα φίλο του θαλασσαιμικό, ο οποίος κλαίγοντας αναρωτιόταν γιατί η κοινωνία δεν κάνει ότι πρέπει για να προστατεύσει αυτούς τους ανθρώπους. Σε εκείνη την ανάρτηση ούτε το όνομα του πάσχοντα με θαλασσαιμία υπήρχε, ούτε φωτογραφία του, για να σπεύσουν οι μερικοί συνήθεις ύποπτοι να αποθέσουν τον οίκτο τους. Μάλιστα, ένα σχόλιο έλεγε πως «κάνουμε τα πάντα για μερικά views». Σε μια εποχή που οι λέξεις έχουν χάσει το νόημά τους και οι εκφράσεις τύπου «κραυγή απόγνωσης» χρησιμοποιούνται χωρίς φειδώ, το να μιλάς για ανθρώπινη απόγνωση είναι μάλλον πασέ.

Τι γίνεται εδώ όμως που η απόγνωση ενός ανθρώπου έχει ονοματεπώνυμο;

Στόχος της δημοσίευσης είναι να βοηθήσουμε στο αίτημα της Σωτηρούλας να πάρει μια απάντηση για το τεστ που έγινε στις 24 Μαρτίου και το οποίο «κάπου θα έχει παραπέσει», αλλά και μια διευκρίνιση για την επόμενη μετάγγιση που έχει καθυστερήσει ήδη.

Τι θα γίνει με την επόμενη μετάγγισή σου, τη ρωτώ λίγο πριν κλείσουμε.

«Αυτό, θα πρέπει κάποιος να μας το απαντήσει».

Πηγή: city.sigmalive.com